

■ Ἡ Θυσιαστική Ἐλεημοσύνη

Ἡ Θεία Εὐλογία*

«Μόνο ὁ Θεὸς κάνει Θαύματα»

Βρισκόμαστε στὴν Δράμα, στὰ μαῦρα χρόνια τῆς Κατοχῆς. Ὁ χειμώνας τοῦ 1941 ἦταν πολὺ βαρὺς.

Κάποιος γείτονάς μου τσαγκάρης, Θανάσης στὸ ὄνομα, ξεκίνησε ἓνα πρωινό, πὺ τὸ κρῦο ἦταν πολὺ-πολὺ δυνατό, γιὰ τὸ μαγαζάκι του. Ἡ ὥρα ἦταν μετὰ τις 8.30 τὸ πρωῖ, διότι τότε ἐπετρέπετο ἡ κυκλοφορία.

Εἶχε δὲ μιὰ καλὴ συνήθεια. Πρὶν νὰ πάη στὴν δουλειά του, περνοῦσε ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Νικολάου, πὺ εἶναι στὴν πλατεῖα, ἀναβε τὸ κεράκι του καὶ προσκυνοῦσε τὶς Εἰκόνες.

Φθάνοντας ὁμως στὴν Ἐκκλησία, βλέπει ἓναν μισόγυμνο ἄνδρα στὰ σκαλοπάτια τῆς νὰ τρέμη ὀλόκληρος ἀπὸ τὸ κρῦο καὶ τὴν παγωνιά.

- Βοήθησέ με, τοῦ λέει, πεθαίνω ἀπὸ τὸ κρῦο...

Καὶ ὁ κυρ Θανάσης, χωρὶς νὰ διστάσῃ, βγάζει μιὰ παλιὰ προβιά ἀπὸ κατσίκι πὺ φοροῦσε καὶ τὸν τυλίγει.

- Σ' εὐχαριστῶ πολὺ, τοῦ λέει. Ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ στὸ ἀμπάρι σου...

Μπαίνει στὸν Ναό, ψάχνει γιὰ κερὶ, ἀλλὰ δὲν βρίσκει! Ἀσπάζεται τὶς Εἰκόνες καὶ βγαίνει ἀπὸ τὴν Ἐκκλησία κάνοντας τὸν σταυρὸ του, γιὰ νὰ πάη στὸ μαγαζάκι του.

Ψάχνει γιὰ τὸν δυστυχισμένο ἐκεῖνο ἄν-

θρωπο καὶ δὲν τὸν βλέπει πουθενά!
Καὶ μάλιστα, στὰ σκαλοπάτια ἦταν ἀφημένη καὶ ἡ προβιά!...

Γεμάτος ἀμηχανία καὶ ἀπορία, κοίταξε ἀπὸ δῶ, κοίταξε ἀπὸ κεῖ, καὶ μὴ βλέποντας κανένα, ἔσκυψε, τὴν πῆρε καὶ τὴν ξαναφόρεσε, γιατί κι ἐκεῖνος ἔτρεμε ἀπὸ τὸ κρῦο. **Καὶ** ἦταν τόσο ζεστή ἡ προβιά(!), πὺν ἔμοιαζε, ὅπως ἔλεγε, μὲ θερμὸ λουτρό.

* * *

Στὸ μαγαζὶ δὲν πάτησε κανέναν, ἀφοῦ τὸ κρῦο ἦταν φοβερό. **Ἦρθε** ἡ ὥρα 3.00, κατέβασε τὰ ρολὰ καὶ ξεκίνησε γιὰ τὸ σπίτι του γεμάτος σκέψεις.

«**Θεέ** μου, τί θὰ φᾶμε σήμερα; **Υπάρχουν** καὶ τρία παιδιά, ἡ γυναίκα μου, ἡ ἄρρωστη γιαγιά, ἡ πεθερὰ καὶ τόσο ἄλλοι... **Ἀλλὰ** πάλι, αὐτὴ ἡ προβιά πὺν μὲ ζεσταίνει τόσο πολὺ;... **Καὶ** τί ἔγινε αὐτὸς ὁ εὐλογημένος;... **Γιατί** τὴν πέταξε κι' ἔφυγε;...».

Μὲ αὐτὲς τὶς ἀπορίες πῆγε σπίτι του. **Ἐφθασε** ἐκεῖ καὶ βρίσκει ζεστὸ τὸ σπίτι καὶ τὸ τραπέζι ἔτοιμο μὲ τηγανίτες (ζυμάρι, τηγανισμένο στὸ λάδι).

- **Ποῦ** βρέθηκαν αὐτά;... ρώτησε ξαφνιασμένος.

- **Γιὰ** ἔλα νὰ δῆς!... τοῦ λέει ἡ γυναίκα του. **Κοίταξε** τὴν μικρὴ μας ἀποθήκη! **Σήμερα** τὸ πρῶτ' ἡ μπηκὰ μέσα, εἶδα αὐτὴ τὴ μεγάλη κατσαρόλα γεμάτη ἀπὸ ἀλεύρι καλαμποκίσιο. **Καὶ** αὐτὸ τὸ μπουκάλι γεμάτο ἀπὸ λάδι. **Αὐτὸ** τὸ ξύλινο δοχεῖο γεμάτο ἀλάτι. **Καὶ** δὲν φθάνει μόνο αὐτό!... **Ἀλλὰ** κάτω ἀπὸ τὴν σκάλα ὑπῆρχαν δυὸ ἀγκαλιὲς ξύλα, τόσο ὅσο γιὰ νὰ μᾶς φθάσουν νὰ περάσουμε σήμερα τὴν βαρεῖα αὐτὴ μέρα τοῦ χειμῶνα. **Ἄραγε**, πῶς βρέθηκαν αὐτά; **Ποιὸς** τὰ ἔφερε, **Θανάση** μου, ἐδῶ;...

Καὶ ἡ ἀπάντησις τοῦ καλοῦ ἐκείνου Χριστιανοῦ:

- **Μόνο** ὁ Θεὸς κάνει θαύματα γυναίκα... **Ἀλλὰ** μὴ βγάλης τσιμουδιά, γιατί θὰ χαθῆ ἡ θεία εὐλογία.

* * *

Ἔτσι τὸ ἀλεύρι, τὸ λάδι, τὸ ἀλάτι καὶ τὰ ξύλα γιὰ θέρμανσι δὲν ἔλειψαν ἐκεῖνες τὶς φο-

βερές ημέρες τῆς Κατοχῆς.

Όχι ὅμως γιὰ πολύ. **Μ**όνο γιὰ 14 μῆνες. **Δ**ιότι τόσο διάστημα κράτησε τὸ μυστικὸ τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ ἢ ταλαίπωρη ἐκείνη γυναίκα τοῦ κυρ Θανάση. **Μ**όλις τὸ εἶπε στὴν γειτονιὰ μὲ καμάρι, ὅτι τοὺς βοηθοῦσε ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα πὺν ἔστειλε ὁ Θεὸς στὸ ἀμπάρι, χάθηκε καὶ ἡ θεία προσφορά...

(*) «Πρωτοπρεσβυτέρου Στεφάνου Κ. Ἀναγνωστοπούλου, Πνευματικὲς Διαδρομὲς στοὺς Μακαρισμοὺς, σελ. 246-248, Πειραιὰς 2009. Ἐπιμέλ. ἡμετ.